

tiver indenfor EU - f.eks. i form af et sagsanlæg mod et amerikansk datterselskab indenfor EU.

En række af de artikler, der er nævnt i forordningen er ikke relevante i relation til gennemførelsen af nationale straffebestemmelser. Enten fordi de savner adressat, eller fordi de henvender sig til Rådet, EU-Kommissionen, medlemsstaterne, en udvalgskomite, eller fordi der er tale om bestemmelser, der har civilretlig karakter. De relevante bestemmelser, der skal sanktioneres er primært artikel 2, der vedrører pligt for medlemsstaternes borgere og virksomheder til at informere EU-Kommissionen og/eller den kompetente nationale myndighed samt artikel 5, hvorefter medlemsstaternes borgere eller virksomheder ikke må efterleve retsafgørelser baseret på de amerikanske sanktionslove. Dette stemmer ligeledes overens med EU-Kommissionens holdning i forbindelse med vedtagelse af forordningen.

3. Administrative og statsfinansielle konsekvenser

Lovforslaget vil indebære et mindre ressourcetræk i Erhvervsfremme Styrelsen til håndtering af den informationsudveksling, der skal finde sted mellem de berørte personer og virksomheder, Erhvervsfremme Styrelsen og EU-Kommissionen. Det er ikke muligt at angive den eksakte merudgift, da det vil bero på omfanget af information. Hertil kommer eventuelle omkostninger i forbindelse med domstolenes og andre myndigheders behandling af overtrædelser af de sanktionerede bestemmelser. Umiddelbart vurderes de administrative og statsfinansielle konsekvenser at være minimale, og vil således i første omgang kunne finansieres indenfor Erhvervsministeriets rammer.

4. Erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vil ikke få erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser.

5. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget gennemføres de nationale straffebestemmelser, der supplerer forordningens bestemmelser. Forordningens artikel 9 foreskriver, at medlemsstaterne skal fastsætte nationale straffebestemmelser for overtrædelse af relevante bestemmelser i forordningen. I »Lov om anvendelsen af visse af De Europæiske Fællesskabers retsakter om økonomiske forbindelser til tredjelande« kan ministeren fastsætte bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af visse af EF's forordninger, bl.a. forordnin-

ger med hjemmel i TEU art. 113. Retsgrundlaget i Rådets forordning (EF) nr. 2271/96 er TEU artikel 73 c, artikel 113 og artikel 235. Den givne bemyndigelse er derfor ikke tilstrækkelig, idet »Lov om anvendelsen af visse af De Europæiske Fællesskabers retsakter om ind- og udførsel« ikke omfatter retsakter baseret på TEU art. 73 c eller art. 235. Den danske implementering af forordningen tilsiger således enten en ændring af ovennævnte lov, der udvider anvendelsesområdet eller et selvstændigt lovforslag.

Regeringen har fundet det mest hensigtsmæssigt at udarbejde et selvstændigt lovforslag. Det skyldes, at man ikke ønsker at udvide anvendelsesområdet i den nævnte administrationslov til også at omfatte TEU art. 235. Bestemmelsen giver Rådet kompetence i de situationer, hvor der ikke i traktaten er fornøden hjemmel, men hvor det viser sig nødvendigt at agere fra EU's siden for at realisere EU's overordnede mål.

Endvidere arbejder EU og USA på en forhandlingsløsning, der kan føre til en ophævelse af de amerikanske sanktionslove og dermed Rådets forordning. En selvstændig lov vil i dette tilfælde forholdsvis enkelt kunne ophæves, såfremt Rådets forordning skulle bortfalde.

6. Høring

Lovforslaget har været sendt i høring hos Dansk Industri, Handelskammeret, Håndværksrådet, Dansk Handel og Service, LO, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Danmarks Rederiforening, Statsministeriet, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Økonomiministeriet og Finansministeriet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Rådet vedtog den 22. november 1996 en antiboykot-forordning om beskyttelse mod virkningerne af USA's sanktionslovgivning. Forordningen trådte i kraft den 29. november 1996 ved offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende.¹⁾

Til § 2

I henhold til Forordningens artikel 9 skal medlemsstaterne fastsætte de sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af overtrædelse af relevante bestemmelser i denne forordning. De relevante bestemmelser, der skal sanktioneres, er primært artikel 2 og artikel 5. Ifølge artikel 2 skal de personer eller virksomheder, hvis økonomiske og/eller finansielle interesser direkte

¹⁾ De Europæiske Fællesskabs Tidende nr. L 309/1 af 29. november 1996